

Arrest

nr. 156 023 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2007 dienen verzoekers elk een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motivering van de tweede bestreden beslissing genomen voor tweede verzoekster en de kinderen luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2007 (datum aanvraag;30.10.2007) werd ingediend door :

*A. M, N. (R.R : ...) nationaliteit: Irak
geboren te Samara op 01.01.1955.*

+ kinderen:

*A. S., R. geboren op (...)1994
A.S., A. geboren op (...)1997*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Mevrouw leeft gescheiden van haar echtgenoot en woont samen met de kinderen, Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mevrouw zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 (meer bepaald de criteria 1.1, 1,7 en 2.8A). We merken' echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011), Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene met succes een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd (mevrouw legt daarbij een certificaat voor van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie bij Kompas-Pricma), dat mevrouw Nederlands leert (bewezen worden voorgelegd) en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en positieve getuigenverklaringen voorlegt, dat mevrouw aangesloten is bij de Christelijke Mutualiteiten, dat mevrouw in het bezit is van een Belgisch rijbewijs, dat mevrouw in het bezit is van een brandverzekering bij Fortis, alsook een familiale verzekering bij Dexia, dat mevrouw ook een autoverzekering heeft, bankkaarten, Omni- en Buzzypassen, SiS-kaarten, bibliotheek- en winkel kaarten, telefoonfacturen van Telenet en Base, dat mevrouw een vzw oprichtte (vzw Babylon cultuur-Menselijke-Kunst met als maatschappelijk doel: “Allochtonen en Belgen samenbrengen om gezamenlijke activiteiten op te zetten met de bedoeling samenlevingsconflicten te voorkomen en te vermijden, ongeacht de sociale, culturele of godsdienstige achtergrond”), dat mevrouw ook een attest voorlegt van de Gemeentelijke Kunstacademie Hove inzake cursussen Keramiek (mevrouw legt daarbij ook attesten voor, met name een attest Hogere Graad van het Gemeentelijk Atelier voor Plastische en Toegepaste Kunst Hove en een attest van de gemeentelijke Kunstacademie te Hove), zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat mevrouw dergelijke activiteiten ontwikkelde gedurende de tijd dat haar asielmotieven werden onderzocht door de Belgische asielinstanties. Mevrouw ligt echter door haar gedrag ten overstaan van de Belgische asielinstanties zelf aan de basis van de duur van haar asielpcedure. Mevrouw legde bedriegelijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen af. De asielinstanties merken op dat zij en haar echtgenoot opvallend vaag en ontwijkend zijn over elkaars activiteiten voor de Baathpartij na 1990. De asielinstanties stellen dat zij incoherente verklaringen aflegde aangaande haar Baathprofiel en haar activiteiten voor de Baathpartij in de jaren negentig. De bedriegelijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen leiden ertoe dat haar profiel niet te bepalen is. Zij verzweeg en ontkende herhaaldelijk en moedwillig haar eerdere asielaanvraag in België en legde leugenachtige verklaringen af betreffende de geboorte van haar zoon teneinde deze eerdere

asielaanvraag te verhullen. Omwille van die reden kan aan het gezin geen gunstige regeling worden toegekend. Dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan en dat getuigschriften, diploma's en schoolattesten worden voorgelegd, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aan toont dat een scholing niet in het land van herkomst of in een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. De scholing van haar kinderen vond plaats in precair verblijf en hun opleiding in België was mogelijks slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. In die zin kan men ook niet stellen dat artikel 6 van het Kinderrechten verdrag zou geschonden worden. Dit artikel stelt dat elk kind recht heeft op leven en ontwikkeling. Mevrouw maakt niet duidelijk op welke manier het leven van de kinderen in het gedrang zou komen indien zij niet zouden gemachtigd worden in België te verblijven. Wat de vermeende schending van art. 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens betreft, dient opgemerkt te worden dat dit geen grond vormt om gemachtigd te worden in België te verblijven. Mevrouw staft deze beweerde schending met geen enkel begin van bewijs. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding volstaat niet als grond. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling en zij verkreeg ook niet het statuut van de subsidiaire bescherming.”

Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnummer 133 844.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers dat hij enkel ten aanzien van de kinderen een mandaat heeft en niet meer ten aanzien van de ouders die vertrokken zijn naar hun land van herkomst. De kinderen verblijven nog steeds op het Belgische grondgebied.

Bijgevolg is het beroep tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, gericht tot de eerste verzoeker, niet ontvankelijk, nu de raadsman uitdrukkelijk afstand doet van dit beroep. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, gericht tot de tweede verzoekster en waarbij verzoekster het beroep indient in eigen naam, is evenmin ontvankelijk, nu de raadsman eveneens uitdrukkelijk afstand doet van dit beroep. Het beroep ingediend tegen de tweede bestreden beslissing door eerste verzoeker en tweede verzoekster is ontvankelijk in de mate dat beide verzoekers optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen.

3. Onderzoek van het beroep van de tweede bestreden beslissing

3.1 In het enige middel voert tweede verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet tweede verzoekster het volgende uiteen:

“Eerst onderdeel

De aanvraag van verzoekers werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat tegenpartij het principe aanvaardt dat een lange asielprocedure tot een machtiging tot verblijf moet leiden, maar dat het in huidig geval niet geldt omdat eerste verzoeker "door zijn gedrag ten overstaan van de Belgische asielinstanties zelf aan de basis ligt van de duur van zijn asielprocedure".

Van verzoekster wordt door tegenpartij in de tweede bestreden beslissing gesteld: "Mevrouw ligt echter door haar gedrag ten overstaan van de Belgische asielinstanties zelf aan de basis van de duur van haar asielprocedure".

Wanneer tegenpartij een vreemdeling omwille van een lange asielprocedure tot verblijf machtigt heeft de vreemdeling altijd een negatief antwoord op zijn asielaanvraag ontvangen. Dit zal meestal zijn omdat zijn relaas als niet geloofwaardig bevonden werd.

De toestand van verzoekers is wezenlijk niet verschillend. Het feit dat hun gedrag aan de basis ligt van de duur van de asielprocedure zou ook kunnen verweten worden aan asielzoekers die bijvoorbeeld valse verklaringen afgelegd hebben en toch geregulariseerd werden.

De motivering van de bestreden beslissing laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom de aanvraag van verzoekers verworpen werd.

Tweede onderdeel

De Commissaris generaal wachtte bijna twee jaar (tussen 15.9.2004 en 28.8.2006) vooraleer verzoekers een eerste keer te verhoren.

Hij wachtte vervolgens 15 maanden (tussen 31.8.2006 en 20.11.2007) vooraleer verzoekers een tweede keer te verhoren.

Hij wachtte daarna meer dan 19 maanden (tussen 21.11.2007 en 10.11.2009) om een beslissing te nemen.

De enige daad van onderzoek die gesteld werd was het aanvragen van het dossier van eerste verzoeker in Duitsland.

In vergelijking daarmee is uw Raad in staat geweest om per arresten van 20.11.2009 te antwoorden op verzoekschriften die op 24.8.2009 ingediend werden.

Dit toont dat de lange behandelingstermijn niet aan het gedrag van verzoekers te wijten is, zodat de motivering van de bestreden beslissingen artikel 62 van de wet schendt.

Derde onderdeel

Uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit stukken 6 en 7 gevoegd aan huidig verzoekschrift blijkt dat tegenpartij een advies van de Staatsveiligheid vroeg.

Behalve indien men van het standpunt vertrekt dat tegenpartij geen daden van onderzoek van een regularisatieaanvraag stelt die nutteloos zijn, betekent het dat de aanvraag van verzoekers tot een gunstig antwoord kon leiden, en bijgevolg dat er ten gronde voldoende elementen aanwezig waren om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen.

Het blijkt niet uit het administratief dossier indien het advies van de Staatsveiligheid positief of negatief was, of indien het advies voor sommigen onder de verzoekers negatief en voor de anderen positief was.

De motivatie van de bestreden beslissingen is in ieder geval tegenstrijdig aangezien uit het vragen van een advies van de Staatsveiligheid blijkt dat de aanvraag in principe gegrond is, behalve exceptie van openbare orde, terwijl de motivatie van de bestreden beslissingen stelt dat de aanvragen ongegrond zijn, zonder de openbare orde in te roepen.

Vierde onderdeel

In subsidiaire orde dragen R. en A. A. S, die intussen 16 en 20 jaar oud zijn, in ieder geval geen verantwoordelijkheid voor de duur van de asielprocedure en, nadien van hun regularisatieprocedure.

Ze hebben 9 jaar in België verbleven en zijn er geschoold geweest. De heer A. A. S. studeert intussen in het tweede leerjaar tweede graad in het secundair onderwijs te Mortsel (stuk 10), terwijl zijn broer een bachelor in de politieke wetenschappen aan de Universiteit Antwerpen aan het volgen is (stuk 11).

De motivering van de weigering van machtiging tot verblijf is wat hen betreft niet personeel en dus ook niet afdoende.

Vijfde onderdeel

Tegenpartij oordeelt dat het spreken van het Nederlands, het werk, de oprichting van een vzw, het uitbouwen van een vriendenkring, het wettelijk verblijf gedurende 9 jaar, de scholing van twee kinderen gedurende die negen jaar onvoldoende is om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen.

Alhoewel de Staatsecretaresse over een ruime appreciatiemarge beschikt, kan en moet w Raad controleren indien die appreciatiemarge niet op onwettelijke wijze uitgeoefend werd.

De bestreden beslissing is in casu kennelijk onredelijk en schendt bijgevolg artikelen 9bis en 62 van de wet.

Zesde onderdeel

Wat de scholing van A. en R. A. S. betreft stelt de ten hunnen aanzien genomen beslissing:

"Dat de kinderen van betrokkene hier naar schoolgaan en dat getuigschriften, diploma's en schoolattesten worden voorgelegd, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst of in een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is

Die motivatie is typisch van een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het feit dat de scholing in Irak voortgezet kan worden zou kunnen verklaren waarom een tijdelijke terugkeer naar Irak mogelijk zou zijn, maar verklaart niet waarom de integratie die het gevolg van die scholing is, onvoldoende is om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen.

Dat de scholing in principe een element is dat weergehouden moet worden voor de integratie van de familie blijkt uit de nota's van de federale ombudsman die de toestand samenvat als "lang verblijf met schoolgaande kinderen".

Een beslissing die motieven van onontvankelijkheid en motieven betreffende de gegrondheid mengt is tegenstrijdig en schendt bijgevolg artikel 62 van de wet."

3.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden om haar en haar kinderen tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend dan beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om deze aanvraag al dan niet in te willigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in de voorwaarden is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in België in te dienen, doch dat deze aanvraag niet wordt ingewilligd.

Verzoekster betoogt dat een lange asielprocedure die negatief beëindigd wordt, meestal als oorzaak de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft. Het feit dat haar gedrag aan de basis zou liggen van de duur van de asielprocedure kan ook verweten worden aan asielzoekers die valse verklaringen afleggen en toch geregulariseerd worden.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoekster bedrieglijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen heeft afgelegd waardoor haar gedrag zelf aan de basis ligt van de duur van haar asielprocedure. *“Mevrouw legde bedrieglijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen af. De asielinstanties merken op dat zij en haar echtgenoot opvallend vaag en ontwijkend zijn over elkaars activiteiten voor de Baathpartij na 1990. De asielinstanties stellen dat zij incoherente verklaringen aflegde aangaande haar Baathprofiel en haar activiteiten voor de Baathpartij in de jaren negentig. De bedrieglijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen leiden ertoe dat haar profiel niet te bepalen is. Zij verzweeg en ontkende herhaaldelijk en moedwillig haar eerdere asielaanvraag in België en legde leugenachtige verklaringen af betreffende de geboorte van haar zoon teneinde deze eerdere asielaanvraag te verhullen.”* Verzoekster betwist de motivering niet en toont bijgevolg niet aan dat het kennelijk onredelijk is om de integratie-elementen niet in aanmerking te nemen voor een verblijfsmachtiging, nu de activiteiten ontwikkeld zijn gedurende de tijd dat haar asielmotieven werden onderzocht.

In de mate dat verzoekster met het middel aanvoert dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

In de mate dat verzoekster meent dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, dient verzoekster dit met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen. Verzoekster brengt evenwel geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zijzelf op een andere wijze werden behandeld.

Waar verzoekster betoogt dat de duur van het asielonderzoek niet te wijten is aan haar gedrag doch wel aan het gedrag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is haar betoog beperkt tot een hypothetische opmerking dat geen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan aantonen.

Verzoekster meent vervolgens dat de motivatie in de bestreden beslissing tegenstrijdig is aangezien uit het vragen van een advies van de Staatsveiligheid blijkt dat de aanvraag in principe gegrond is terwijl de aanvraag ongegrond is verklaard zonder dat de openbare orde is ingeroepen.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat het advies van de Staatsveiligheid enkel wordt opgevraagd indien de aanvraag in principe gegrond is. Verzoekster toont bijgevolg geen tegenstrijdigheid aan tussen het opvragen van een advies en het ongegrond verklaren van de aanvraag zonder het inroepen van de openbare orde. Zelfs aangenomen dat een advies enkel zou worden opgevraagd wanneer de gemachtigde meent dat een machtiging gegrond lijkt, dient er gewezen te worden op de uitgebreide discretionaire beslissingsbevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekster toont niet aan dat de ongegrondverklaring, zonder te verwijzen naar een gevaar voor de openbare orde, kennelijk onredelijk is.

Verzoekster wijst erop dat haar kinderen negen jaar in België verblijven en er school hebben gelopen. De motivering is ten aanzien van de kinderen niet personeel en niet afdoende.

Vooreerst merkt de Raad op dat blijkens de motivering in de bestreden beslissing geen gunstige regeling kan worden toegekend aan het gezin omdat verzoekster door haar gedrag zelf aan de basis lag van de duur van de asielprocedure : *“De bedriegelijke, vage, incoherente en niet plausibele verklaringen leiden ertoe dat haar profiel niet te bepalen is. Zij verzweeg en ontkende herhaaldelijk en moedwillig haar eerdere asielaanvraag in België en legde leugenachtige verklaringen af betreffende de geboorte van haar zoon teneinde deze eerdere asielaanvraag te verhullen. Omwille van die reden kan aan het gezin geen gunstige regeling worden toegekend.”* Daarnaast en specifiek met betrekking tot het schoollopen van de kinderen motiveert verwerende partij het volgende: *“Dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan en dat getuigschriften, diploma's en schoolattesten worden voorgelegd, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aan toont dat een scholing niet in het land van herkomst of in een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. De scholing van haar kinderen vond plaats in precair verblijf en hun opleiding in België was mogelijks slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het is niet kennelijk onredelijk om de verblijfsduur en het schoollopen van de kinderen niet in aanmerking te nemen voor een machtiging, nu de scholing plaatsvond tijdens een precair verblijf waarvan de duur verlengd is door het gedrag van verzoekster en niet wordt aangetoond dat er geen scholing kan worden verkregen in hun land van herkomst. Er kan niet worden ingezien dat het motief niet personeel en afdoende genoeg is vermits de verwerende partij specifiek motiveert op de elementen van het verblijf in België en het schoollopen. Wederom dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Door op de integratie-elementen, zoals het spreken van het Nederlands, werk, de oprichting van een vzw, het uitbouwen van een vriendenkring, het verblijf gedurende 9 jaar en de scholing van de kinderen, te wijzen en te benadrukken dat de elementen relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont verzoekster evenwel andermaal nog niet aan dat verwerende partij in haar concrete geval niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen waar de integratie elementen niet werden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN